

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 12 juli 2001 *

I de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99,

Comafrika SpA, Genua (Italien),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., Hamburg (Tyskland),

företrädta av B. O'Connor, solicitor, och advokaten B. García Porras, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis, K. Fitch, H. van Vliet, T. van Rijn, C. Van der Hauwaert, E. de March och J. Flett, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av J. Handoll, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av C. Vasak, C. de Salins och K. Rispal-Bellanger och F. Pascal, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i målen T-198/95, T-171/96 och T-230/97,

och av

Konungariket Spanien, företrädd av R. Silva de Lapuerta, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i målen T-230/97 och T-225/99,

angående en talan

- i mål T-198/95 dels om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1869/95 av den 26 juli 1995 om ändring av förordning (EG) nr 2947/94 om fastställande av den enhetliga nedsättningskoefficienten för fastställande av den kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategori A och B av tullkvoten för år 1995 (EGT L 179, s. 38), dels om skadestånd som ersättning för den skada som sökandena har lidit till följd av antagandet av förordning nr 1869/95,

- i mål T-171/96 dels om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1561/96 av den 30 juli 1996 om fastställande av nedsättningskoefficienter för fastställande av den kvantitet bananer som skall tilldelas varje operatör i kategorierna A och B inom ramen för tullkvoten för år 1996 (EGT L 193, s. 15), dels om skadestånd som ersättning för den skada som sökandena har lidit till följd av antagandet av denna förordning,

- i mål T-230/97 dels om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1155/97 av den 25 juni 1997 om fastställande av nedsättningskoefficienter för fastställande av den kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategorierna A och B inom ramen för tullkvoten för år 1997 (EGT L 168, s. 67), dels om skadestånd som ersättning för den skada som sökandena har lidit till följd av antagandet av denna förordning,

- i mål T-174/98 dels om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1721/98 av den 31 juli 1998 om fastställande av nedsättningskoefficienter för fastställande av den kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategorierna A och B inom ramen för tullkvoten för år 1998 (EGT L 215, s. 62), dels om skadestånd som ersättning för den skada som sökandena har lidit till följd av antagandet av denna förordning,

- i mål T-225/99 dels om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1586/1999 av den 20 juli 1999 om ändring av förordning (EG) nr 2632/98 om fastställande av en fast justeringskoefficient för den preliminära referenskvantitet som skall tilldelas varje traditionell aktör inom ramen för tullkvoterna och de traditionella AVS-bananerna för 1999 (EGT L 188, s. 19), dels om skadestånd som ersättning för den skada som sökandena har lidit till följd av antagandet av förordning nr 1586/99,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden P. Lindh samt domarna R. García-Valdecasas och J.D. Cooke,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 5 oktober 2000,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EEG) nr 404/93

- 1 Genom avdelning IV i rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (EGT L 47, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 48, s. 129) infördes en gemensam ordning för handel med tredje land som ersatte de olika nationella ordningarna. Det gjordes åtskillnad mellan "gemenskapsbananer", som hade skördats inom gemenskapen, "bananer från tredje land", som kom från andra

tredje länder än staterna i Afrika, Västindien och Stilla havet (AVS), ”traditionella AVS-bananer” och ”icke traditionella AVS-bananer”. Traditionella och icke traditionella AVS-bananer motsvarade de kvantiteter bananer som exporterades av AVS-staterna och som omfattades av respektive översteg de kvantiteter som hade fastställts i bilagan till förordning nr 404/93.

- 2 Enligt artikel 17 första stycket i förordning nr 404/93 får bananer endast importeras till gemenskapen efter uppvisande av en importlicens. Licensen skall utfärdas av medlemsstaterna till den som begär detta oavsett var denne är etablerad i gemenskapen, dock med förbehåll för de särskilda tillämpningsföreskrifterna till artiklarna 18 och 19.

- 3 I den ursprungliga lydelsen av artikel 18.1 i förordning nr 404/93 föreskrevs att det varje år skulle öppnas en tullkvot på 2 miljoner ton (nettovikt) för import av bananer från tredje land och av icke traditionella AVS-bananer. Inom ramen för denna tullkvot togs det ut en tull på 100 ecu per ton vid import av bananer från tredje land, medan det inte togs ut någon tull vid import av icke traditionella AVS-bananer. I den ursprungliga lydelsen av artikel 18.2 i samma förordning föreskrevs att icke traditionella AVS-bananer och bananer från tredje land som importerades utöver nämnda kvot skulle beläggas med en tull på 750 respektive 850 ecu per ton.

- 4 I artikel 18.1 fjärde stycket förutsågs att den årliga tullkvoten skulle kunna ökas på grundval av den prognosticerade försörjningsbalans som avses i artikel 16 i samma förordning, och det hänvisades till den förvaltningskommitté som avses i artikel 27 i förordningen. Ökningen av kvoten skulle, i förekommande fall, ske före den 30 november året före det aktuella regleringsåret.

- 5 Genom artikel 19.1 i förordning nr 404/93 fördelades tullkvoten på så sätt att den öppnades med 66,5 procent till de aktörer som hade salufört bananer från tredje land och/eller icke traditionella AVS-bananer (kategori A), med 30 procent till de aktörer som hade salufört gemenskapsbananer och/eller traditionella AVS-bananer (kategori B) och med 3,5 procent till de aktörer etablerade i gemenskapen som sedan år 1992 hade börjat saluföra andra bananer än gemenskapsbananer och/eller traditionella AVS-bananer (kategori C).

- 6 I artikel 19.2 föreskrevs följande:

”På grundval av separata beräkningar för var och en av... [kategorierna A och B] skall varje aktör erhålla importlicenser som grundar sig på de genomsnittliga kvantiteter av bananer som denne har sålt under de tre senaste år för vilka uppgifter finns tillgängliga.

...”

Förordning (EEG) nr 1442/93

- 7 Den 10 juni 1993 antog kommissionen förordning (EEG) nr 1442/93 om tillämpningsföreskrifter för ordningen för import av bananer till gemenskapen (EGT L 142, s. 6, svensk specialutgåva, område 3, volym 50, nedan kallad 1993 års regler). Dessa regler, som var i kraft till och med den 31 december 1998, skall tillämpas på de förevarande målen, med undantag av mål T-225/99.

8 I artikel 3.1 i förordning nr 1442/93 definierades begreppet aktör i kategorierna A och B, med avseende på tillämpningen av artiklarna 18 och 19 i förordning (EEG) nr 404/93, som varje aktör som för egen räkning hade bedrivit en eller flera av följande verksamheter:

”a) Köp av gröna bananer från tredje land och/eller gröna AVS-bananer från producenterna eller, i förekommande fall, produktion, transport och försäljning av sådana produkter i gemenskapen.

b) I egenskap av ägare leverans av gröna bananer och överföring till fri omsättning samt försäljning i avsikt att de därefter skall saluföras i gemenskapen. Risker för att produkten förstörs eller går förlorad skall likställas med den risk som ägaren tar.

c) I egenskap av ägare mogning av gröna bananer samt saluföring av dessa i gemenskapen.”

9 I artikel 4.1 i förordning nr 1442/93 föreskrevs följande:

”Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall upprätta separata förteckningar över aktörer i kategori A och B samt de kvantiteter som varje aktör har salufört under vart och ett av de tre år som föregår det år för vilket tullkvoten öppnas, fördelat enligt de näringsverksamheter som anges i artikel 3.1. Aktörer skall

registrera sig och fastställa de kvantiteter som de har salufört genom att på eget initiativ lämna in skriftliga ansökningar i en valfri medlemsstat.”

- 10 Enligt artikel 4.2 i förordning nr 1442/93 skulle de berörda aktörerna varje år underrätta de behöriga myndigheterna om de totala kvantiteter bananer som de hade salufört under vart och ett av de år som avsågs i punkt 1, uppdelade efter ursprung och efter de näringsverksamheter som angavs i artikel 3.1 i samma förordning.
- 11 I artikel 4.5 i förordning nr 1442/93 föreskrevs att de behöriga myndigheterna därefter skulle lämna den förteckning över aktörer som avsågs i artikel 4 till kommissionen med angivande av de kvantiteter som var och en hade salufört. Artikel 4 innehöll följande tillägg:

”Om nödvändigt skall kommissionen i syfte att upptäcka eller förhindra att aktörer inlämnar felaktiga deklARATIONER vidarebefordra dessa förteckningar till de övriga medlemsstaterna.”

- 12 Enligt artikel 5.1 i förordning nr 1442/93 skulle medlemsstaternas behöriga myndigheter varje år fastställa de genomsnittliga kvantiteter som aktörer i kategori A och kategori B, vilka var registrerade hos dem, hade salufört under de tre åren före det år som föregick det år för vilket kvoten öppnades, uppdelade efter verksamhet enligt artikel 3.1 i samma förordning. Detta genomsnitt kallades referenskvantitet.

- 13 I artikel 5.2 i förordning nr 1442/93 föreskrevs att man på de saluförda kvantiteterna, beroende på vilken verksamhet enligt artikel 3.1 i samma förordning som avsågs, skulle tillämpa följande viktningskoefficienter:

— Verksamhet enligt a: 57 procent.

— Verksamhet enligt b: 15 procent.

— Verksamhet enligt c: 28 procent.

- 14 Tillämpningen av dessa viktningskoefficienter innebar att en viss kvantitet bananer, vid beräkningen av referenskvantiteter, inte kunde beaktas för en total kvantitet som översteg denna kvantitet, oavsett om den vid de tre stadier som motsvarade ovannämnda verksamheter hade hanterats av en och samme aktör eller av två eller tre olika aktörer. Enligt tredje övervägandet i nämnda förordning syftade dessa koefficienter till att dels ta hänsyn till den aktuella näringsverksamhetens omfattning och de affärsmässiga riskerna, dels motverka den olägenhet som består i att samma produktkvantiteter räknas i flera olika försäljningsled.

- 15 I artikel 5.3 i förordning nr 1442/93 föreskrevs följande:

”De behöriga myndigheterna skall senast den 15 juli varje år, dock senast den 15 oktober 1993 vad avser 1994, underrätta kommissionen om den totala referenskvantiteten viktad enligt punkt 2 och den totala kvantitet bananer som saluförts inom varje verksamhet av aktörer som är registrerade hos dem.”

16 Artikel 6 i förordning nr 1442/93 hade följande lydelse:

”Beroende på den årliga tullkvoten och aktörernas totala referenskvantitet enligt artikel 5 skall kommissionen vid behov fastställa en gemensam nedsättningskoefficient för varje kategori av aktörer vilken skall tillämpas på aktörens referenskvantitet i avsikt att fastställa den kvantitet som denne skall tilldelas.”

17 Artikel 7 i förordning nr 1442/93 innehöll en uppräknning av de typer av handlingar som, på begäran från medlemsstaternas behöriga myndigheter, kunde ges in för att fastställa de kvantiteter som varje aktör i kategorierna A och B, vilka var registrerade hos dem, hade salufört. I artikel 8 i samma förordning föreskrevs att de behöriga myndigheterna skulle göra de kontroller som var nödvändiga för att fastställa att de ansökningar och stödjande dokument som aktörerna lämnade in var giltiga.

Förordning (EG) nr 1637/98

18 Genom rådets förordning (EG) nr 1637/98 av den 20 juli 1998 om ändring av rådets förordning (EEG) nr 404/93 (EGT L 210, s. 28) genomfördes, från och med den 1 januari 1999, betydande ändringar av den gemensamma organisationen av marknaden för bananer. I synnerhet ersattes artiklarna 16—20 i avdelning IV i förordning nr 404/93 med nya bestämmelser.

- 19 I artikel 16 i förordning nr 404/93 (i dess lydelse enligt förordning nr 1637/98) föreskrevs följande:

” ...

I [avdelning IV i förordning nr 404/93] används följande beteckningar med den betydelse som här anges:

- 1) *traditionell import från AVS-stater*: import till gemenskapen av bananer som har ursprung i de stater som förtecknas i bilagan, upp till 857 700 ton (nettovikt) per år. Sådana bananer skall benämnas traditionella AVS-bananer.
 - 2) *icke traditionell import från AVS-stater*: import till gemenskapen av bananer som har ursprung i AVS-stater men som inte omfattas av definitionen under punkt 1. Sådana bananer skall benämnas icke traditionella AVS-bananer.
 - 3) *import från andra tredje stater än AVS-staterna*: import till gemenskapen av bananer med ursprung i andra tredje stater än AVS-staterna. Sådana bananer skall benämnas bananer från tredje stat.”
- 20 I artikel 18.1 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 1637/98, föreskrevs att det varje år skulle öppnas en tullkvot på 2,2 miljoner ton (nettovikt) för import av bananer från tredje stat och av icke traditionella AVS-

bananer. Inom ramen för denna tullkvot togs det ut en tull på 75 ecu per ton vid import av bananer från tredje stat, medan det inte togs ut någon tull vid import av icke traditionella AVS-bananer.

- 21 I artikel 18.2 i samma förordning, i dess lydelse enligt förordning nr 1637/98, föreskrevs att det varje år skulle öppnas en kompletterande tullkvot på 353 000 ton (nettovikt) för import av bananer från tredje stat och av icke traditionella AVS-bananer. Även inom ramen för denna tullkvot togs det ut en tull på 75 ecu per ton vid import av bananer från tredje stat, medan det inte togs ut någon tull vid import av icke traditionella AVS-bananer.

Förordning (EG) nr 2362/98

- 22 Den 28 oktober 1998 antog kommissionen förordning (EG) nr 2362/98 om tillämpningsföreskrifter till förordning nr 404/93 rörande ordningen för import av bananer till gemenskapen (EGT L 293, s. 32). Enligt artikel 31 i förordning nr 2362/98 skulle förordning nr 1442/93 upphöra att gälla från och med den 1 januari 1999. De nya bestämmelserna om administreringen av importlicenser inom ramen för tullkvoter förekommer i avdelningarna I, II och IV i förordning nr 2362/98 (nedan kallade 1999 års regler) och skall endast tillämpas i mål T-225/99.
- 23 Mellan 1993 och 1999 års regler kan följande skillnader konstateras:
- a) i 1999 års regler görs inte längre åtskillnad mellan de verksamheter som aktörerna bedriver,

- b) genom 1999 års regler beaktas de kvantiteter bananer som har importerats,
- c) vid tillämpningen av 1999 års regler administreras importlicenserna utan hänvisning till bananernas ursprung (AVS eller tredje land),
- d) genom 1999 års regler har tullkvantiteterna och den andel som nya aktörer tilldelas ökats.

²⁴ I artikel 2 i förordning nr 2362/98 föreskrivs bland annat att de tullkvoter och traditionella AVS-bananer som avses, de förra i artikel 18.1 och 18.2, och de senare i artikel 16 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 1637/98, skall vara öppna till

— 92 procent för traditionella aktörer enligt definitionen i artikel 3, och

— 8 procent för nya aktörer enligt definitionen i artikel 7.

²⁵ I artikel 3 i förordning nr 2362/98 föreskrivs följande:

”I denna förordning avses med ’traditionell aktör’: en ekonomisk aktör som var etablerad i gemenskapen under den period som är avgörande för aktörens referenskvantitet och vid tidpunkten för sin registrering enligt artikel 5 om

aktören för egen räkning under en referensperiod rent faktiskt har importerat en minsta kvantitet bananer från tredje land och/eller från AVS-staterna i avsikt att därefter saluföra dem i gemenskapen.

...”

- 26 I artikel 4.1 i förordning nr 2362/98 anges att varje traditionell aktör, som är registrerad i en medlemsstat, för varje år och för samtliga de ursprungsländer som anges i bilaga I till denna förordning, skall tilldelas en fast referenskvantitet som fastställs på grundval av de kvantiteter bananer som aktören rent faktiskt har importerat under referensperioden. Enligt artikel 4.2 i förordning nr 2362/98 skulle referensperioden för de kvantiteter som importerades under 1999 utgöras av åren 1994—1996.
- 27 I artikel 6.1 i förordning nr 2362/98 föreskrivs att ”[d]e behöriga myndigheterna... senast den 30 september varje år, genom nödvändiga kontroller och verifikationer, i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 3, 4 och 5, [skall] fastställa en preliminär fast referenskvantitet för varje traditionell aktör på grundval av den genomsnittliga kvantitet bananer som under referensperioden rent faktiskt har importerats från de ursprungsländer som anges i bilaga I”. Referenskvantiteten skall fastställas på grundval av ett treårsgenomsnitt, även om aktören inte har importerat bananer under en del av referensperioden. Enligt artikel 6.2 i förordning nr 2362/98 skall de behöriga myndigheterna till kommissionen varje år lämna den förteckning över traditionella aktörer som är registrerade hos dem med angivande av deras totala preliminära referenskvantiteter.
- 28 Enligt artikel 6.2 andra stycket i förordning nr 2362/98 skall kommissionen om nödvändigt vidarebefordra dessa förteckningar till de övriga medlemsstaterna, i syfte att upptäcka eller förhindra att aktörer lämnar in felaktiga deklamationer. I

artikel 13 i förordning nr 2362/98 fastställs de sanktioner som kan vidtas gentemot de aktörer som genom bedrägligt förfarande eller genom att lägga fram bedrägliga bevis försöker att få en referenskvantitet som de inte har rätt till.

- 29 Avdelning V i förordning nr 2362/98 innehåller ett antal övergångsbestämmelser för år 1999. Enligt artikel 28.1 i förordningen skulle aktörerna senast den 13 november 1998 i valfri medlemsstat lämna in sina ansökningar om registrering för år 1999. Ansökningarna skulle, när det gäller traditionella aktörer, bland annat åtföljas av uppgifter om den totala kvantitet bananer som rent faktiskt hade importerats under vart och ett av åren under referensperioden 1994—1996 med uppgifter om numren på alla de licenser och dellicenser som utnyttjats vid denna import, inklusive referenser avseende alla de handlingar som visade att tull hade betalats (artikel 28.1 a i förordning nr 2362/98).
- 30 Enligt artikel 28.2 i förordning nr 2362/98 skulle medlemsstaterna senast den 30 november 1998 till kommissionen överlämna bland annat förteckningar över de aktörer som hade lämnat in en ansökan om registrering som traditionell aktör, och de totala preliminära referenskvantiteterna. För varje traditionell aktör skulle underrättelsen dessutom innehålla uppgifter om den kvantitet bananer som hade importerats under perioden 1994—1996, aktörens preliminära referenskvantitet och numren på de licenser och dellicenser som utnyttjats.
- 31 Enligt artiklarna 6.3 och 28.3 i förordning nr 2362/98 kunde kommissionen, vid behov, fastställa en fast justeringskoefficient som skulle tillämpas på varje aktörs preliminära referenskvantitet. Denna koefficient skulle fastställas på grundval av underrättelserna enligt artikel 6.2 i samma förordning samt de totala kvantiteterna av tullkvoterna och de traditionella AVS-bananerna. Enligt artikel 28.4 i förordning nr 2362/98 skulle de behöriga myndigheterna fastställa referenskvantiteten för varje aktör och underrätta denne om denna kvantitet senast den 10 december 1998.

Nedsättnings- och justeringskoefficienter

1993 års regler

- 32 Den 19 november 1993 antog kommissionen förordning (EG) nr 3190/93 av den 19 november 1993 om fastställelse av en enhetlig nedsättningskoefficient för att bestämma den kvantitet bananer som varje aktör i kategorierna A och B skall tilldelas inom ramen för tullkvoten för år 1994 (EGT L 285, s. 28). Denna förordning har varit föremål för en talan om ogiltigförklaring och om skadestånd i mål T-70/94, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, i vilket förstainstansrätten avkunnade dom den 11 december 1996 (REG 1996, s. II-1741, nedan kallad domen i målet Comafrica) (se nedan punkterna 38—41).
- 33 Den 26 juli 1995 antog kommissionen förordning (EG) nr 1869/95 om ändring av förordning (EG) nr 2947/94 om fastställande av den enhetliga nedsättningskoefficienten för fastställande av den kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategori A och B av tullkvoten för år 1995 (EGT L 179, s. 38). Förordning nr 1869/95 är föremål för en talan om ogiltigförklaring och om skadestånd i mål T-198/95.
- 34 Enligt artikel 1 i denna förordning skall artikel 1 i förordning nr 2947/94 ersättas med följande:

”Inom ramen för tullkvoten på 2 200 000 ton som fastställs i artikel 18 i [förordning nr 404/93 i dess ändrade lydelse], skall den kvantitet som tilldelas

varje aktör i kategorierna A och B för den löpande perioden från den 1 januari till den 31 december 1995, beräknas genom att [man på] aktörens referenskvantitet, som fastställs genom tillämpning av artikel 5 i [förordning nr 1442/93], tillämpa[r] den enhetliga minskningskoefficienten enligt följande:

— För varje aktör i kategori A: 0,553842

— För varje aktör i kategori B: 0,472618

Denna koefficient tillämpas på de kvantiteter som har saluförts i gemenskapen under referensperioden 1991—1993 för aktörerna i kategori A och B som var etablerade i gemenskapen i dess sammansättning den 31 december 1994.”

³⁵ I liknande ordalag fastställde kommissionen nedsättningskoefficienter för de tre följande åren. Detta skedde genom förordningarna (EG) nr 1561/96 av den 30 juli 1996, nr 1155/97 av den 25 juni 1997 och nr 1721/98 av den 31 juli 1998 om fastställande av nedsättningskoefficienter för fastställande av den kvantitet bananer som skall tilldelas varje operatör i kategorierna A och B inom ramen för tullkvoten för år 1996 (EGT L 193, s. 15), år 1997 (EGT L 168, s. 67) respektive år 1998 (EGT L 215, s. 62). Förordningarna nr 1561/96, 1155/97 och 1721/98 är föremål för en talan om ogiltigförklaring och om skadestånd i målen

T-171/96, T-230/97 respektive T-174/98. Situationen för åren 1995—1998 kan sammanfattas på följande sätt:

Mål	Regleringsår	Förordning	Nedsättningskoefficient
T-198/95	1995	nr 1869/95	0,553842
T-171/96	1996	nr 1561/96	0,623432
T-230/97	1997	nr 1155/97	0,732550
T-174/98	1998	nr 1721/98	0,860438

Målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98 rör endast de nedsättningskoefficienter som är tillämpliga på aktörer i kategori A.

1999 års regler

- 36 Den 20 juli 1999 antog kommissionen förordning (EG) nr 1586/1999 om ändring av förordning nr 2632/98 om fastställande av en fast justeringskoefficient för den preliminära referenskvantitet som skall tilldelas varje traditionell aktör inom ramen för tullkvoterna och de traditionella AVS-bananerna för 1999 (EGT L 188, s. 19), som är föremål för en talan om ogiltigförklaring och om skadestånd i mål T-225/99.
- 37 I artikel 1 i denna förordning fastställdes den fasta nedsättningskoefficienten till 0,947938 för år 1999.

Bakgrund till tvisterna

Mål T-70/94

- 38 Comafrica SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. importerar bananer från tredje land till Italien och Tyskland, där de var registrerade hos de behöriga nationella myndigheterna som aktörer i kategori A, under åren 1993—1998, och som traditionella aktörer, under år 1999.
- 39 Sökandena väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 februari 1994 (och som registrerades under målnummer T-70/94), talan mot kommissionen om bland annat ogiltigförklaring av artikel 1 i förordning nr 3190/93 (se ovan punkt 32).
- 40 Förstainstansrätten förklarade i domen i målet Comafrica att talan kunde tas upp till sakprövning. Rätten ogillade emellertid talan. När det gällde frågan huruvida talan kunde tas upp till sakprövning, fann rätten att förordning nr 3190/93 bestod av en rad enskilda beslut vilka riktade sig till varje aktör i kategorierna A och B som hade ansökt om och erhållit referenskvantiteter för import av bananer år 1994, varigenom denne kunde fastställa de exakta kvantiteter som han hade rätt att importera under detta år.
- 41 Republiken Frankrike överklagade denna dom genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 20 februari 1997 (och som registrerades under målnummer C-73/97 P).

Mål C-73/97 P

- 42 Genom dom av den 21 januari 1999 i mål C-73/97 P, Frankrike mot Comafrica m.fl. (REG 1999, s. I-185), upphävde domstolen domen i målet Comafrica samtidigt som den avvisade den av sökandena väckta talan om ogiltigförklaring av förordning nr 3190/93.
- 43 Domstolen påpekade bland annat att förstainstansrätten i punkt 41 i dess dom i målet Comafrica hade funnit att aktörerna redan hade tilldelats referenskvantiteterna före antagandet av förordning nr 3190/93 om fastställelse av en nedsättningskoefficient för år 1994. Domstolen noterade att förstainstansrätten därefter hade ansett att den direkta och omedelbara verkan av att nedsättningskoefficienten offentliggjordes var att det blev möjligt för varje aktör att, genom att tillämpa koefficienten på den referenskvantitet som han redan hade tilldelats, fastställa den slutgiltiga kvantitet som han hade rätt att importera år 1994 (domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl., punkterna 16 och 17).
- 44 Efter att ha undersökt alla led i det förfarande som avses i artiklarna 4—8 i förordning nr 1442/93 för att utfärda importlicenser till de olika kategorierna av aktörer (domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl., punkterna 19—29), konstaterade domstolen att de uppgifter som aktörerna hade lämnat till de behöriga myndigheterna kunde justeras under förfarandets gång innan nedsättningskoefficienten fastställdes och utan att de berörda aktörerna fick kännedom om de behöriga myndigheternas eller kommissionens justeringar (domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl., punkt 30).
- 45 Domstolen förklarade att förstainstansrätten hade gjort fel när den i punkt 41 i domen i målet Comafrica konstaterade att det i förordning nr 3190/93 "[angavs] att den kvantitet som varje berörd aktör [hade] rätt att importera inom ramen för tullkvoten för år 1994 [kunde] fastställas genom att tillämpa en enhetlig nedsättningskoefficient på dennes referenskvantitet" och att förordningens

direkta och omedelbara verkan var att den gjorde det möjligt för varje aktör att fastställa den slutgiltiga kvantitet som han personligen skulle tilldelas (domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl., punkt 32).

- 46 Domstolen ansåg att förstainstansrätten även hade gjort fel när den, med stöd av domen av den 6 november 1990 i mål C-354/87, Weddel mot kommissionen (REG 1990, s. I-3847), i punkt 41 i domen i målet Comafrika dragit slutsatsen att förordning nr 3190/93 måste anses bestå av en rad enskilda beslut som riktade sig till varje aktör, varigenom denne underrättades om de exakta kvantiteter som han hade rätt att importera år 1994 (domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl., punkt 38).

Förfarandet

- 47 Sökandena har, genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 oktober 1995 (mål T-198/95), den 23 oktober 1996 (mål T-171/96), den 5 augusti 1997 (mål T-230/97), den 20 oktober 1998 (mål T-174/98) och den 8 oktober 1999 (mål T-225/99), väckt respektive talan mot förordningarna nr 1869/95, nr 1561/96, nr 1155/97, nr 1721/98 och nr 1586/1999 (nedan kallade de ifrågasatta förordningarna).
- 48 Förstainstansrätten förklarade, genom beslut av den 28 maj 1997 i mål T-198/95 (i vilket det skriftliga förfarandet redan hade avslutats) och mål T-171/96, av den 24 september 1997 i mål T-230/97 och av den 12 januari 1999 i mål T-174/98, att förfarandena i nämnda mål skulle vila till dess att domstolen hade avkunnat dom i mål C-73/97 P.

- 49 Förstainstansrätten anmodade i skrivelse av den 2 februari 1999 i målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98 sökandena att inkomma med sina yttranden över följderna av domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl. med avseende på det fortsatta förfarandet i nämnda mål. Sökandena inkom med sina yttranden och förfarandet kunde därför återupptas och avslutas i målen T-171/96, T-230/97 och T-174/98.
- 50 Republiken Frankrike begärde, genom ansökningar som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 25 mars 1996, den 13 februari 1997 och den 24 oktober 1997, att få intervensera i målen T-198/95, T-171/96 och T-230/97 till stöd för kommissionens yrkanden.
- 51 Även Konungariket Spanien begärde att få intervensera till stöd för kommissionens yrkanden, vilket skedde genom ansökningar som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 15 december 1997 och den 17 december 2000, i målen T-230/97 och T-225/99.
- 52 Parterna hade inget att erinra mot dessa ansökningar. Sökandena yrkade emellertid att ett visst antal sidor eller stycken i deras ansökningar och, i förekommande fall, i de handlingar som har fogats till deras akter skulle behandlas konfidentiellt i förhållande till Republiken Frankrike, i målen T-171/96 och T-230/97, och i förhållande till Konungariket Spanien, i målen T-230/97 och T-225/99.
- 53 Interventionsansökningarna bifölls, såvitt avser Republiken Frankrike, genom beslut av den 6 maj 1996, i mål T-198/95, och av den 30 september 1999, i målen T-171/96 och T-230/97, och, såvitt avser Konungariket Spanien, genom beslut av den 30 september 1999 och den 12 april 2000 i målen T-230/97 och T-225/99. Förstainstansrätten meddelade i dessa beslut att den senare skulle besluta om

yrkandena om konfidentiell behandling, begärde att justitiesekreteraren skulle delge intervenienterna en icke konfidentiell version av handlingarna i målet och fastställde en frist inom vilken intervenienterna fick begära tillgång till de versioner som är konfidentiella. Intervenienterna inkom inte med någon sådan begäran inom den föreskrivna fristen.

- 54 Kommissionen har den 11 juni 1999 i mål T-171/96 framställt en invändning om rättegångshinder, i enlighet med artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Rätten ansåg att avkunnandet av domen i det ovannämnda målet C-73/97 P, Frankrike mot Comafrika m.fl., vilket inträffade efter det att svaromålet hade getts in, utgjorde en ny omständighet, och beslutade att behandla invändningen om rättegångshinder som en inlaga vari det åberopas en ny grund. Sökandena inkom med yttrande över denna nya grund den 1 september 1999.
- 55 Kommissionen har den 10 juni 1999 i målen T-230/97 och T-174/98 framställt en invändning om rättegångshinder, i enlighet med artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Sökandena inkom med yttrande över dessa invändningar om rättegångshinder, vilka, i enlighet med de beslut som förstainstansrätten fattade den 27 september 1999, skulle prövas senare.
- 56 Ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning beslutade den 13 juli 2000 att målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98, på grund av sambandet dem emellan, skulle förenas vad gäller det muntliga förfarandet och domen, i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna.
- 57 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (femte avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en processledningsåtgärd anmodade rätten parterna att skriftligen besvara vissa frågor och att förete vissa handlingar.

- 58 I synnerhet anmodade förstainstansrätten kommissionen att meddela vilka justeringar av referenskvantiteterna som hade gjorts för regleringsåren 1997 och 1998 beträffande Italien och Tyskland, och den ställde vissa frågor till parterna för att få klarhet i bland annat de behöriga nationella myndigheternas och kommissionens roll när det gäller justering av aktörernas referenskvantiteter. Rätten anmodade sökandena att uppskatta de skador som de påstår att de har lidit och att förklara hur deras beräkning förhåller sig till deras vinstmarginaler. Parterna efterkom dessa anmodanden, samtidigt som de yrkade att vissa uppgifter i deras svar skulle behandlas konfidentiellt i förhållande till intervjumenterna.
- 59 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 5 oktober 2000.
- 60 Vid förhandlingen förenades mål T-225/99 med målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98 vad gäller det muntliga förfarandet och domen, på grund av sambandet dem emellan, i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna, och yrkandena om konfidentiell behandling bifölls.

Parternas yrkanden

- 61 Parterna har i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99 yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan tas upp till sakprövning,

- ogiltigförklara de ifrågasatta förordningarna till den del de påverkar sökandena eller, i andra hand, ogiltigförklara dessa förordningar *erga omnes*, med stöd av artiklarna 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) och 174 i EG-fördraget (nu artikel 231 EG),

- förplikta kommissionen att utge ersättning för all skada, jämte ränta, som sökandena har lidit till följd av att nämnda förordningar rättsstridigt antogs, med stöd av artikel 178 i EG-fördraget (nu artikel 235 EG) och artikel 215 andra stycket i EG-fördraget (nu artikel 288 andra stycket EG),

- fatta de ytterligare beslut som förstainstansrätten anser nödvändiga i syfte att fastställa den skada som sökandena har lidit, och

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

62 I mål T-225/99 har sökandena dessutom yrkat att förstainstansrätten skall förplikta kommissionen att lämna vissa uppgifter om beräkningen av referenskvantiteterna för år 1999.

63 Kommissionen har i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99 yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— ogilla talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

64 I mål T-225/99 har kommissionen dessutom yrkat att förstainstansrätten skall ogilla sökandenas yrkande om bevisupptagning.

65 Republiken Frankrike, som är intervenient, har yrkat att förstainstansrätten skall ogilla talan i de förenade målen T-198/95, T-171/96 och T-230/97.

66 Konungariket Spanien, som är intervenient i de förenade målen T-230/97 och T-225/99, har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan om ogiltigförklaring eller, i andra hand, ogilla den, samt ogilla skadeståndsyrkandet, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida yrkandena om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

- 67 Kommissionen har gjort gällande att yrkandena om ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning. Den anser att sökandena inte har visat att de ifrågasatta förordningarna kunde anses som beslut som utfärdats ”i form av en förordning” och som ”direkt och personligen berör” dem. Sökandena ingår i en sluten krets av aktörer i vilken varje medlem teoretiskt sett kunde identifieras när var och en av de ifrågasatta förordningarna antogs. Även om förekomsten av en sådan ”sluten krets” i regel är en nödvändig förutsättning för att man skall kunna medge att det föreligger ett personligt intresse, är den inte en tillräcklig förutsättning. De ifrågasatta förordningarna tillämpas på objektiva bestämda situationer och medför rättsverkningar för allmänt och abstrakt angivna personkretsar. I förordningarna fastställs nedsättnings- och justeringskoefficienter som de nationella myndigheterna skall tillämpa på samtliga aktörer. Kommissionen har fastställt dessa koefficienter genom att ta hänsyn till de totala referenskvantiteter som fastställts av de behöriga nationella myndigheterna snarare än till referenskvantiteterna för varje aktör. Kommissionen delar den uppfattning som har kommit till uttryck i generaladvokaten Tesauros förslag till avgörande, inför domstolens dom av den 21 november 1989 i mål C-244/88, *Usines de déshydratation du Vexin m.fl. mot kommissionen* (REG 1989, s. 3811 och 3819), punkt 4, och i generaladvokaten Mischos förslag till avgörande, inför domstolens dom av den 27 mars 1990 i mål C-229/88, *Cargill m.fl. mot kommissionen* (REG 1990, s. I-1303 och I-1309), punkt 20, enligt vilken det krävs att ”den omständighet som gör det möjligt att identifiera de personer som en rättsakt riktar sig till på ett eller annat sätt har bestämt institutionens ingripande och följaktligen är en del av grunden för själva rättsakten”.
- 68 Att yrkandena om ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning är dessutom uppenbart mot bakgrund av domen i det ovannämnda målet *Frankrike mot Comafrika m.fl.* Liknande överväganden som dem som domstolen lade till grund i den domen kan nämligen anföras i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98, och det är samma rättsliga system som är tillämpligt,

med undantag av vissa ändringar som inte rör kriterierna för upptagande till sakprövning. När det gäller mål T-225/99 har kommissionen hävdad att även om 1999 års och 1993 års regler är väsentligt olika, har de inte desto mindre de kännetecken gemensamt som ledde till att domstolen avvisade talan i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. Följaktligen berörs sökandena varken direkt eller personligen av de ifrågasatta förordningarna.

- 69 Kommissionen har påpekat att domstolen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. för det första fastslog att förordning nr 3190/93 om fastställelse av en enhetlig nedsättningskoefficient för år 1994 inte berörde sökandena direkt, eftersom den inte hade till verkan att för berörd aktör ange den kvantitet bananer som denne hade rätt att importera genom att tillämpa nämnda koefficient på dess referenskvantitet. En aktör var inte i stånd att fastställa den referenskvantitet som nedsättningskoefficienten skulle tillämpas på. De uppgifter som aktörerna lämnade till de behöriga myndigheterna kunde nämligen ändras flera gånger under det förfarande som avses i artikel 5.3 i förordning nr 1442/93, innan nämnda koefficient hade fastställts och utan att de hade fått kännedom om ändringen.
- 70 Sökandenas påpekande enligt vilket kommissionen i praktiken får detaljerade uppgifter om de kvantiteter bananer som varje aktör har importerat, varigenom det är institutionen som fastställer aktörernas referenskvantiteter, kan inte medge slutsatsen att förevarande yrkanden kan tas upp till sakprövning. Som domstolen noterade i punkt 25 i domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. krävs nämligen, enligt artikel 5.3 i förordning nr 1442/93, att de behöriga myndigheterna underrättar kommissionen om den totala kvantitet bananer som har saluförts inom varje verksamhet som avses i artikel 3.1 i samma förordning, beträffande de aktörer som är registrerade hos dem. De av sökandena framlagda bevisen om att kommissionen tillhandahåller detaljerade uppgifter visar följaktligen endast att de behöriga nationella myndigheterna tillämpar gällande lagstiftning korrekt.
- 71 För det andra ansåg domstolen i domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. att förordning nr 3190/93 inte berörde sökandena personligen.

Enligt domstolen hade aktören, till skillnad från aktören i det fall som föranledde domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen, inte erhållit någon referenskvantitet innan den omtvistade förordningen antogs, och han hade inte varit i stånd att fastställa den slutgiltiga kvantitet som han skulle få rätt att importera. Aktören kunde inte heller få kännedom om sin egen referenskvantitet så länge som denna inte fastställts och delgetts honom av medlemsstaten (domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl., punkt 27). Varje aktörs slutgiltiga situation bestämdes följaktligen först när de behöriga nationella myndigheterna delgav honom deras beslut. I detta hänseende har sökandena varken lagt fram något bevis eller gjort gällande något argument för att visa att förevarande mål skiljer sig från de fall som föranledde domarna i de ovannämnda målen Comafrika och Frankrike mot Comafrika m.fl.

- 72 Kommissionen har i mål T-225/99 tillagt att domstolen i dess dom i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. noterade att sökandena, i ett förfarande vid en nationell domstol, kunde begära att denna skulle kontrollera huruvida deras slutgiltiga referenskvantitet hade fastställts i enlighet med 1999 års regler.
- 73 Konungariket Spanien har i huvudsak åberopat samma argument som dem som har åberopats av kommissionen.
- 74 Republiken Frankrike anser att yrkandena om ogiltigförklaring i de förenade målen T-198/95, T-171/96 och T-230/97 inte kan tas upp till sakprövning, mot bakgrund av domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl.
- 75 Sökandena har replikerat att de berörs direkt och personligen av de ifrågasatta förordningarna, med hänsyn till domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen, i vilket domstolen fastslog att en förordning om fastställelse av en

nedsättningskoefficient som skall tillämpas på ansökningar om importlicenser för kvantiteter nötkött av hög kvalitet måste anses bestå av en rad enskilda beslut som har fattats av kommissionen, varvid vart och ett av dessa beslut påverkar varje sökandes rättsliga situation.

- 76 Sökandena har för det första gjort gällande att de berörs personligen och har preciserat att kommissionen, innan de ifrågasatta förordningarna antogs, av medlemsstaterna fick uppgifter om namnen och adresserna avseende samtliga aktörer och om de kvantiteter bananer som var och en av dem hävdade att han personligen hade salufört eller importerat. De ifrågasatta förordningarna är följaktligen inga allmänna tillämpningsförfordningar. De består i stället, var och en, av en "rad enskilda beslut" som påverkar sökandenas rättsliga situation (domstolens dom av den 13 maj 1971 i de förenade målen 41/70—44/70, International Fruit Company m.fl. mot kommissionen, REG 1971, s. 411, punkt 21). Sökandena har hävdats att kommissionen mycket väl visste vilka aktörer som skulle påverkas av nämnda förordningar.
- 77 Kommissionens påstående att den fastställde nedsättnings- eller justeringskoefficienter genom att ta hänsyn till de totala referenskvantiteterna och inte till aktörernas individuella referenskvantiteter, vilket skulle innebära att de ifrågasatta förordningarna utgör bestämmelser med allmän räckvidd som tillämpas på allmänt och abstrakt angivna personkategorier, kan inte godtas. Sökandena anser nämligen att de totala referenskvantiteterna följer av de individuella referenskvantiteterna, som fastställs av medlemsstaterna, i deras egenskap av kommissionens ombud. "Varje beslut avseende helheten avser i själva verket var och en av beståndsdelarna."
- 78 Sökandena har hävdats att de ingår i en sluten krets av ekonomiska aktörer och att de även uppfyller alla de ytterligare kriterier som skulle kunna visa sig

erforderliga, med hänsyn till domstolens *obiter dicta*. De kan följaktligen bevisa att ”den omständighet som gör det möjligt att identifiera de personer som en rättsakt riktar sig till på ett eller annat sätt har bestämt institutionens ingripande och följaktligen är en del av grunden för själva rättsakten” (de ovannämnda förslagen till avgörande av generaladvokaterna Tesauro och Mischo, punkterna 4 och 20. Det är registreringen och aktörernas ansökan om importlicenser som hela processen med tilldelning av importlicenser grundas på och som är avgörande för de totala referenskvantiteterna, liksom för behovet att fastställa eller inte fastställa en nedsättnings- eller justeringskoefficient.

- 79 Sökandena har hävdats att kommissionens hänvisning till domstolens beslut av den 24 maj 1993 i mål C-131/92, Arnaud m.fl. mot rådet (REG 1993, s. I-2573; svensk specialutgåva, volym 15, s. 13), för att hävda att det inte är tillräckligt att ingå i en sluten krets för att kunna anses vara personligen berörd, inte är relevant. Enligt sökandena var den omtvistade rättsakten i det mål som föranledde detta beslut nämligen ingen åtgärd som hade vidtagits på grundval av de uppgifter som aktörerna hade lämnat till medlemsstaterna och, senare, till kommissionen, och som det slutliga beslutet grundades på. Detsamma gäller det andra avgörande som kommissionen har hänvisat till, nämligen domstolens dom av den 15 juni 1993 i mål C-264/91, Abertal m.fl. mot rådet (REG 1993, s. I-3265), där tvisten rörde en rättsakt med allmän räckvidd som inte hade antagits på grundval av upplysningar som hade tillhandahållits av de personer som rättsakten riktade sig till.
- 80 För det andra har sökandena hävdats att de berörs direkt av de ifrågasatta förordningarna, eftersom dessa förordningar inte ger något handlingsutrymme till de medlemsstater som de riktar sig till (domen i det ovannämnda målet International Fruit Company m.fl. mot kommissionen, punkterna 23—28).
- 81 Förstainstansrätten fann i domen i målet Comafrika att en liknande talan som sökandena hade väckt i fråga om nedsättningskoefficienten för regleringsåret 1994 kunde tas upp till sakprövning. Sökandena i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98 har gjort gällande att de berörs direkt och personligen av de ifrågasatta förordningarna därför att förordningarna, som

deras rubrik anger, syftar till ”fastställelse av den kvantitet bananer som varje aktör skall tilldelas”. Var och en av dessa förordningar utgör, vid en första anblick, en rad av beslut som har fattats i form av en förordning.

- 82 De förevarande målen skiljer sig hur som helst från det som föranledde domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl.
- 83 Frågan huruvida förordning nr 3190/93 var direkt tillämplig prövades av domstolen i dess dom i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl. Att sökandena berördes direkt av denna förordning bestreds emellertid varken av kommissionen i första instans eller av kommissionen eller Republiken Frankrike inom ramen för överklagandet. Det var i själva verket generaladvokaten Mischo som, för första gången, tog upp denna fråga i sitt förslag till avgörande inför domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl. (REG 1999, s. I-187). Domstolens dom och generaladvokatens förslag till avgörande gick följaktligen utanför det lagliga kompetensområdet (*ultra vires*), beträffande frågor om faktiska och rättsliga omständigheter som inte hade bestritts av parterna. Sökandena bereddes inte tillfälle att ta ställning till dessa nya frågor. Detta utgjorde följaktligen ett klart åsidosättande av ”den grundläggande rätten till försvar och av likhetsprincipen enligt artikel 6 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna” och enligt senare rättspraxis från den europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, särskilt dess dom av den 30 oktober 1991, Borgers mot Belgien, serie A nr 214-B.
- 84 Frågan huruvida sökandena berörs direkt av de ifrågasatta förordningarna är central i de förevarande målen. Det huvudargument som kommissionen härvid har anfört till stöd för sin invändning om rättegångshinder, enligt vilket den inte direkt fastställde aktörernas referenskvantiteter, måste underkännas.
- 85 Den praxis som avser årlig tilldelning av importrättigheter inom gemenskapen har nämligen missförstått. Till skillnad från vad som hade förståtts under

förfarandet i de fall som föranledde domarna i de ovannämnda målen Comafrika och Frankrike mot Comafrika m.fl. har kommissionen en direkt roll vid granskningen och verifikationerna av uppgifterna för varje aktör, och i synnerhet vid fastställelsen av de individuella referenskvantiteterna. Förstainstansrätten bör i detta hänseende besluta om åtgärder för bevisupptagning, i enlighet med artikel 65 i sina rättegångsregler, för att klargöra dessa faktiska omständigheter och särskilt kommissionens roll i dessa avseenden.

- 86 Sökandena har gjort gällande att kommissionen agerar direkt vid verifikationen av att aktörernas ansökningar om referenskvantiteter är giltiga. Det är dessa aktörer som inleder förfarandet genom att först registrera sig vid de behöriga myndigheter som de har vänt sig till. Aktörerna avger därefter, enligt artikel 4.2 i förordning nr 1442/93, vad avser 1993 års regler, och enligt artikel 5 i förordning nr 2362/98, vad avser 1999 års regler, en förklaring om den saluföring och import som de har utfört under referensperioden. Alla ansökningar som sänds till samma behöriga nationella myndighet sammanförs och översänds till kommissionen före en bestämd dag.
- 87 Kommissionen summerar de referenskvantiteter som varje medlemsstat korrekt har deklarerat, och om summan överstiger den disponibla kvoten för året fastställer den en enhetlig eller fast nedsättnings- eller justeringskoefficient som skall tillämpas på varje aktörs preliminära referenskvantitet i syfte att fastställa de rättigheter som var och en av dem skall beviljas, enligt artikel 6 i förordning nr 1442/93, vad avser 1993 års regler, och enligt artikel 6 i förordning nr 2362/98, vad avser 1999 års regler. Det verkliga problemet gäller giltigheten av aktörernas deklARATIONER. När det gäller 1993 års regler inleder kommissionen en verifikationsprocess efter det att den av medlemsstaterna har underrättats om referenskvantiteterna. Till skillnad från vad som påstods i överklagandet i det fall som föranledde domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. företar kommissionen, vid denna verifikation, ingen kontroll på grundval av varje medlemsstats totalsummor, utan på grundval av de detaljerade uppgifter som avser varje aktör och varje verksamhet som avses i artikel 3.1 i förordning nr 1442/93. Den skulle inte ha kunnat utföra en sådan kontroll utan hjälp av de olika aktörernas detaljerade deklARATIONER.

- 88 Sökandena har påpekat att de ansvariga personerna i medlemsstaterna endast skulle ha kunnat upptäcka fall med dubbelräkning, till följd av dubbla deklARATIONER för en och samma kvantitet bananer, om de två aktörerna i fråga hade gett in sina deklARATIONER till en och samma myndighet. Kommissionens direkta medverkan var befogad av det skälet att det inte var möjligt att upptäcka fall med dubbelräkning när deklARATIONERNA hade getts in till olika myndigheter. Enligt sökandena var kommissionen följaktligen tvungen att leda och organisera verifikationen av att ansökningarna om referenskvantiteter var giltiga. När medlemsstaterna utför undersökningar handlar de endast för kommissionens räkning (domstolens dom av den 17 oktober 1995 i mål C-478/93, Nederländerna mot kommissionen, REG 1995, s. I-3081). Sökandena har till exempel anfört att kommissionen, när den anser att en behörig nationell myndighet inte har utfört ett arbete på ett tillfredsställande sätt, kan göra gällande sin egen ståndpunkt och ensidigt ändra den referenskvantitet som denna myndighet har lämnat uppgift om för en bestämd aktör.
- 89 Kommissionen ställs i praktiken varje år inför stora svårigheter vid fastställelsen av den exakta storleken på de referenskvantiteter som kan medges. Den fastställer en preliminär nedsättnings- eller justeringskoefficient för att, såsom framgår av förklaringen i ingresserna till de förordningar genom vilka sådana koefficienter fastställs, få tid att verifiera huruvida aktörernas ansökningar är grundade, när det framkommer att det har förekommit fall med dubbelräkning.
- 90 De slutgiltiga referenskvantiteterna för varje aktör bestäms för en fastställd period. I vissa fall verifieras deklARATIONERNA mycket tidigt och de bekräftas då av den behöriga nationella myndigheten i fråga. I andra fall informeras aktörerna inte om sina slutgiltiga referenskvantiteter förrän de behöriga nationella myndigheterna formellt delger dem uppgifter om den slutgiltiga nedsättnings- eller justeringskoefficienten och om deras importrättigheter. Det är emellertid kommissionen som i sista hand fastställer de slutgiltiga referenskvantiteterna för varje enskild aktör. Kommissionen fastställer då referenskvantiteten på gemenskapsnivå och tullkvoternas storlek samt därefter, på grundval av dessa uppgifter,

nedsättnings- eller justeringskoefficienten. Kommissionen kan inte fastställa referenskvantiteten på gemenskapsnivå utan att ha beslutat de totala och individuella referenskvantiteterna. Kommissionen har enligt sökandena medgett denna direkta medverkan i punkterna 22—39 i sitt svaromål i mål T-174/98.

- 91 Sökandena har anfört att deras argument att kommissionen grundar sig på de individuella referenskvantiteterna bekräftas i artikel 6 i förordning nr 2362/98, vari det föreskrivs att de behöriga nationella myndigheterna till kommissionen skall lämna ”uppgifter om de kvantiteter som varje aktör rent faktiskt har importerat under referensperioden”. Med beaktande av dessa uppgifter, och på grundval av de totala tullkvoterna, fastställer kommissionen i förekommande fall en fast justeringskoefficient som skall tillämpas på den preliminära referenskvantiteten för varje aktör. Införandet av 1999 års regler, särskilt antagandet av artikel 6 i förordning nr 2362/98, utgör i själva verket bara en bekräftelse av den praxis som tillämpades enligt 1993 års regler.
- 92 Sökandena har påpekat att domstolen i domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. inte uttalade sig i frågan huruvida det är kommissionen som fastställer de individuella referenskvantiteterna. Den fastslog endast att aktörerna inte får kännedom om storleken på sina referenskvantiteter förrän efter det att nedsättningskoefficienten har fastställts. Denna bristande kännedom hindrar emellertid inte att kommissionens beslut om fastställelse av referenskvantiteter utgör en rättsakt som berör sökandena direkt och personligen.
- 93 Sökandena har slutligen gjort gällande att de, om deras yrkande om ogiltigförklaring skulle avvisas, inte skulle förfoga över något rättsmedel, eftersom frågan om felaktiga deklarationer eller felaktigheter som har begåtts i andra medlemsstater och frågan om kommissionens bristande kontroll och verifikation inte kan prövas inom ramen för en talan vid domstol i de medlemsstater där sökandena är registrerade.

Förstainstansrättens bedömning

- 94 Enskilda har enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget rätt att föra talan mot varje beslut som, fastän det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Syftet med denna bestämmelse är framför allt att förhindra att gemenskapsinstitutionerna, genom att välja förordningens form, skall kunna beröva en enskild hans möjlighet att föra talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen och att på så sätt klargöra att valet av form inte kan ändra en rättsakts beskaffenhet (se förstainstansrättens dom av den 9 april 1997 i mål T-47/95, *Terres rouges m.fl. mot kommissionen*, REG 1997, s. II-481, punkt 39).
- 95 I detta fall skall för det första undersökas huruvida sökandena berörs direkt av de ifrågasatta förordningarna.

Frågan huruvida sökandena berörs direkt

- 96 Av fast rättspraxis följer att för att en gemenskapsåtgärd direkt skall beröra en enskild sökande i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget skall den vidtagna gemenskapsåtgärden direkt inverka på den berörda partens rättsliga situation, ha en rent automatisk karaktär när den genomförs och endast följa av gemenskapslagstiftningen, utan att några mellanliggande regler tillämpas (förstainstansrättens dom av den 13 december 2000 i mål T-69/99, *DSTV mot kommissionen*, REG 2000, s. II-4039, punkt 24).
- 97 Det skall noteras att domstolen, i motsats till sökandenas påståenden, inte prövade frågan huruvida sökandena berördes direkt av förordning nr 3190/93 i sin dom i det ovannämnda målet *Frankrike mot Comafrica m.fl.* Av punkt 42 i domen i målet *Comafrica* framgår klart att kommissionen inte bestred

sökandenas påstående att de berördes direkt av denna förordning, varför frågan inte kunde vara föremål för ett överklagande till domstolen. Av domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl., särskilt punkterna 10, 38 och 39 i domen, framgår dessutom klart att överklagandet var begränsat till frågan huruvida sökandena berördes personligen av förordningen i fråga.

- 98 Syftet med de ifrågasatta förordningarna är att, enligt artikel 6 första stycket i förordning nr 1442/93 och artikel 6.3 i förordning nr 2362/98, fastställa en enhetlig eller fast nedsättnings- eller justeringskoefficient som skall tillämpas på aktörernas referenskvantiteter, så att de stämmer överens med storleken på tullkvoterna för åren 1995—1999. De behöriga nationella myndigheterna har följaktligen inget val eller handlingsutrymme när det gäller tillämpningen av dessa koefficienter. De skall se till att tillämpningen av koefficienterna sker rent automatiskt, utan några mellanliggande regler. Av detta följer att de ifrågasatta förordningarna berör sökandena direkt.

Frågan huruvida sökandena berörs personligen

- 99 I rättspraxis har klargjorts att kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte (se exempelvis domstolens beslut av den 12 juli 1993 i mål C-168/93, Gibraltar och Gibraltar Development mot rådet, REG 1993, s. I-4009, punkt 11, och förstainstansrättens beslut av den 19 juni 1995 i mål T-107/94, Kik mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-1717, punkt 35, och av den 26 mars 1999 i mål T-114/96, Biscuiterie-Confiserie LOR och Confiserie du Tech mot kommissionen, REG 1999, s. II-913, punkt 26). En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse Italia mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 9, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, av den 2 april 1998 i mål C-321/95 P, Greenpeace Council m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-1651, punkt 28, och beslutet i det ovannämnda målet Kik mot rådet och kommissionen, punkt 35).

- 100 Av fast rättspraxis följer dessutom att en rättsakts allmänna räckvidd och därmed normativa beskaffenhet inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som vid en given tidpunkt berörs av den, eller till och med deras identitet, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten med avseende på dess syfte (se förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995 i mål T-183/94, *Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mot kommissionen*, REG 1995, s. II-1941, punkt 48).
- 101 Det kan inte heller uteslutas att en rättsakt som tillämpas generellt på berörda ekonomiska aktörer under vissa omständigheter kan beröra vissa av dem personligen (se domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, *Extramet Industrie mot rådet*, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, *Codorniu mot rådet*, REG 1994, s. I-1853, punkt 19; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141). I ett sådant fall skulle en rättsakt från gemenskapen således på samma gång ha en normativ karaktär och — i förhållande till vissa berörda ekonomiska aktörer — karaktären av ett beslut (se förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, *Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen*, REG 1995, s. II-2941, punkt 50). Fysiska eller juridiska personer kan emellertid göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer (se domen i det ovannämnda målet *Codorniu mot rådet*, punkt 20, och förstainstansrättens dom av den 27 april 1995 i mål T-12/93, *CCE de Vittel m.fl. mot kommissionen*, REG 1995, s. II-1247, punkt 36). I detta fall har sökandena emellertid inte bevisat att de ifrågasatt förordningarna angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer i den mening som avses i ovannämnda rättspraxis.
- 102 I detta fall har sökandena bestritt att de ifrågasatta förordningarna har normativ karaktär, och de har gjort gällande att var och en av förordningarna, trots domen i det ovannämnda målet *Frankrike mot Comafrika m.fl.*, måste anses bestå av en ”rad enskilda beslut” som påverkar sökandenas rättsliga situation i deras egenskap av medlemmar i en sluten och begränsad krets av berörda ekonomiska aktörer. Kommissionen fick av de behöriga nationella myndigheterna individuella

uppgifter om samtliga aktörer, bland annat om de kvantiteter bananer som var och en av dem påstod att han hade salufört eller importerat. Enligt sökandena fastställde kommissionen aktörernas slutgiltiga kvantiteter efter att, i samarbete med de nationella myndigheterna, ha verifierat och justerat deras individuella referenskvantiteter. Kommissionen antog därefter de ifrågasatta förordningarna, eftersom summan av varje aktörs slutgiltiga referenskvantiteter översteg tullkvoterna. Detta överskridande utgjorde följaktligen grunden för nämnda förordningar. Kommissionen har genom att anta förordningarna följaktligen inte antagit bestämmelser med allmän giltighet, utan en rad enskilda beslut om fastställelse av de kvantiteter bananer som varje individuell aktör skall tilldelas.

- 103 Av parternas svar på de skriftliga frågor som förstainstansrätten ställde före förhandlingen och av de handlingar som gavs in på rättens begäran (se ovan punkterna 57 och 58) framgår att kommissionen, tillsammans med de behöriga nationella myndigheterna, har en mycket viktig roll vid verifikationen och justeringen av aktörernas individuella referenskvantiteter för att eliminera de fall där det har förekommit dubbelräkning. För detta ändamål får kommissionen av medlemsstaterna en förteckning över de aktörer som är registrerade hos dem samt de kvantiteter som dessa aktörer har salufört eller importerat, i enlighet med bland annat artikel 4.5 i förordning nr 1442/93 och artikel 6.2 i förordning nr 2362/98. Att kommissionen har denna aktiva roll framgår exempelvis av en skrivelse av den 23 januari 1999 från direktören Mildon, kommissionens generaldirektorat för jordbruk, ställd till doktor Markert, Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (den federala myndigheten för jordbruk och livsmedel), angående beräkningen av referenskvantiteterna för år 1997. Denna skrivelse avsåg bland annat anordnandet av ett möte mellan fyra ombud för dess ledning och alla anställda vid detta organ, vilka medverkade i beräkningen av referenskvantiteter. Mildon begärde i synnerhet att kommissionen skulle tillhandahållas särskilda handlingar som avsåg saluföring av bananer år 1995 och handlingar avseende 12 namngivna aktörer samt förteckningen över de aktörer som nämnda aktörer hade sålt bananer till. Mildon begärde dessutom att organet i fråga skulle uppge namnen på de aktörer hos vilka 30 aktörer i kategori A, som bedrev de verksamheter som anges i artikel 3.1 c i förordning nr 1442/93, hade köpt bananer som omfattades av deras referenskvantiteter, och göra åtskillnad beroende på huruvida dessa aktörer endast bedrev verksamheter som anges i artikel 3.1 c eller verksamheter som avses i artikel 3.1 b och artikel 3.1 c, med angivande av motsvarande kvantiteter. Av handlingarna i målet framgår att

Mildon är representativ för den viktiga roll som kommissionen utövar vid verifikationen av de enskilda aktörernas referenskvantiteter. Rätten konstaterar att kommissionen varje år erhåller siffror beträffande de enskilda aktörerna och att den i hög grad medverkar vid verifikationen av dessa uppgifter, antingen ensam eller i samarbete med de behöriga nationella myndigheterna, för att identifiera och eliminera de fall där det har förekommit dubbelräkning.

- 104 Förstainstansrätten noterar att kommissionen, enligt artikel 6 första stycket i förordning nr 1442/93 och artikel 6.3 i förordning nr 2362/98, är skyldig att fastställa en nedsättnings- eller justeringskoefficient, om den totala referenskvantiteten för gemenskapen överstiger tullkvoten (vad avser 1993 års regler) eller tullkvoterna och kvantiteterna traditionella AVS-bananer (vad avser 1999 års regler), för att eliminera detta överskridande. Att ett sådant överskridande förekommer utgör följaktligen grunden för förordningarna om fastställelse av nedsättnings- eller justeringskoefficienter. De på detta sätt fastställda koefficienterna påverkar alla aktörer i de olika kategorierna enligt 1993 års regler och de traditionella aktörerna enligt 1999 års regler på samma sätt.
- 105 Kommissionens medverkan vid verifikationen och justeringen av vissa individuella referenskvantiteter, eller av alla dessa kvantiteter, för att fastställa just den totala referenskvantiteten för gemenskapen innebär inte att institutionen, vid antagandet av förordningarna om fastställelse av nedsättnings- eller justeringskoefficienter, enligt artikel 6 första stycket i förordning nr 1442/93 och artikel 6.3 i förordning nr 2362/98, avgör huruvida varje ingiven ansökan skall bifallas eller inte.
- 106 Kommissionen hade inte heller samma roll vid fastställelsen av å ena sidan de omtvistade nedsättnings- eller justeringskoefficienterna, och å andra sidan den koefficient som var i fråga i det fall som föranledde domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen. Domstolen konstaterade i punkterna 20—22 i denna dom att den omtvistade förordningen hade antagits med hänsyn till de kvantiteter nötkött för vilka det hade getts in individuella ansökningar om

importlicenser, som inte kunde tillföras någon ytterligare ansökan. Domstolen fastslog i punkt 35 i domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl. att kommissionen ”[g]enom att anta [den i domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen omtvistade förordningen] hade... använt sig av sina befogenheter enligt artikel 15.6 d i förordning (EEG) nr 2377/80..., enligt [vilken] kommissionen skall besluta i vilken utsträckning som ansökningar om importlicenser kan antas och... minska kvantiteterna i ansökningarna med en fastställd procentsats om de kvantiteter för vilka det finns licensansökningar överstiger den disponibla kvantiteten”. I de förevarande målen är syftet med och den rättsverkan som följer av antagandet av de ifrågasatta förordningarna däremot inte att avgöra huruvida aktörernas individuella ansökningar hos de behöriga nationella myndigheterna skall bifallas eller inte, utan att, enligt artikel 6 första stycket i förordning nr 1442/93 och artikel 6.3 i förordning nr 2362/98, dra konsekvenserna av en objektiv faktisk situation, i vilken den totala referenskvantiteten för gemenskapen överstiger tullkvoten (vad avser 1993 års regler) samt tullkvoterna och kvantiteterna traditionella AVS-bananer (vad avser 1999 års regler). Giltigheten av denna analys förtas inte av att ändringen av aktörernas slutgiltiga referenskvantiteter, till följd av att de behöriga nationella myndigheterna tillämpar nedsättnings- eller justeringskoefficienter, kan vara förutsebar. Det är de behöriga nationella myndigheterna som fastställer referenskvantiteten för varje aktör och som underrättar honom om denna kvantitet (se artikel 6 andra stycket i förordning nr 1442/93 och artikel 6.4 i förordning nr 2362/98).

107 Av svaren på de skriftliga och muntliga frågor som ställdes till parterna framgår att aktörerna varken får någon officiell underrättelse från de behöriga nationella myndigheterna eller från kommissionen om storleken på deras slutgiltiga referenskvantiteter innan nedsättnings- eller justeringskoefficienten har fastställts och offentliggjorts. I den mån vissa aktörer skulle ha fått en sådan underrättelse kan det konstateras att det inte är en följd av att artikel 6 i förordning nr 1442/93 och artikel 6 i förordning nr 2362/98 har tillämpats, utan av de personliga kontakterna mellan dessa aktörer och de behöriga nationella myndigheterna. Av detta följer att de ifrågasatta förordningarna inte gör det möjligt för aktörerna att fastställa de slutgiltiga kvantiteter som de kommer att tilldelas individuellt (se domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrika m.fl., punkt 32).

108 De ifrågasatta förordningarna framträder följaktligen som bestämmelser med allmän giltighet i den mening som avses i artikel 189 andra stycket i EG-fördraget

(nu artikel 249 andra stycket EG). De är tillämpliga på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för allmänt och abstrakt angivna personkretsar, nämligen alla aktörer i kategorierna A och B (vad avser 1993 års regler) eller alla traditionella aktörer (vad avser 1999 års regler).

- 109 De ifrågasatta förordningarna har därför, genom sin art, allmän giltighet och utgör inga beslut i den mening som avses i artikel 189 fjärde stycket i fördraget.
- 110 Av det ovan anförda följer också att de ifrågasatta förordningarna inte kan anses beröra sökandena personligen. Eftersom sökandena inte uppfyller ett av de villkor för upptagande till sakprövning som ställs i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, skall förevarande talan avvisas i denna del.
- 111 Beträffande argumentet att det inte finns något nationellt rättsmedel, kan konstateras att en sådan omständighet, om den antas vara styrkt, inte kan motivera en ändring genom domstolstolkning av de rättsmedel och förfaranden som fastställs i fördraget. En sådan omständighet kan inte i något fall göra det möjligt att ta upp en talan om ogiltigförklaring som har framställts av en fysisk eller juridisk person som inte uppfyller villkoren i artikel 173 fjärde stycket i fördraget till sakprövning (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 26).
- 112 I de fem målen har sökandena slutligen yrkat att förstainstansrätten skall besluta om åtgärder för bevisupptagning för att klargöra de faktiska omständigheterna och förfarandet. Det ankommer på rätten att bedöma huruvida sådana åtgärder är ändamålsenliga (se särskilt förstainstansrättens dom av den 6 juli 1999 i de förenade målen T-112/96 och T-115/96, Séché mot kommissionen, REGP 1999,

s. I-A-115 och II-623, punkt 284). Mot bakgrund av svaren på de frågor som ställts till parterna och efter att ha granskat de av kommissionen översända handlingarna avseende de justeringar av referenskvantiteterna som denna företog (se ovan punkterna 57 och 58), drar rätten slutsatsen att åtgärder för bevisupptagning inte är nödvändiga för att kunna döma i saken i förevarande mål, och att det följaktligen saknas skäl att bifalla sökandenas yrkanden om åtgärder för bevisupptagning i de fem målen.

Skadeståndsyrkandena

Parternas argument

- 113 Sökandena har inledningsvis påpekat att kommissionen är ansvarig för förvaltningen av den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (domen i det ovannämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkterna 33, 34 och 37). Medlemsstaterna har inga beslutsbefogenheter i detta avseende. Kommissionen är följaktligen skyldig att verifiera och kontrollera huruvida de uppgifter som de behöriga nationella myndigheterna har lämnat till den är riktiga och att justera uppgifterna, om det framkommer att fall med dubbelräkning riskerar att snedvrider grunden för den gemensamma importordningen.
- 114 Sökandena har gjort gällande att de ifrågasatta förordningarna är rättsstridiga. De utgör inte heller lagstiftningsåtgärder som innebär politiska val, utan rättsakter av administrativ karaktär.
- 115 Sökandena har hävdats att i den mån nedsättnings- eller justeringskoefficienten är avhängig av tullkvotens storlek (vad avser 1993 års regler) eller av tullkvoterna

och kvantiteterna traditionella AVS-banor (vad avser 1999 års regler), dividerad med den totala referenskvantitet för gemenskapen som kommissionen medger, är nedsättnings- eller justeringskoefficienten också oriktig, om denna referenskvantitet är oriktig.

- 116 Enligt sökandena kände kommissionen till, när den antog nedsättnings- och justeringskoefficienterna för åren 1995—1999, att de kvantiteter som faktiskt var disponibla för att saluföras inom gemenskapen, enligt 1993 års regler, eller importeras till gemenskapen, enligt 1999 års regler, såsom de framgick av licenser som hade utfärdats och utnyttjats och av de importörer som hade registrerats hos Europeiska gemenskapernas statistikkontor (Eurostat) för respektive referensperiod, var betydligt mindre än de kvantiteter som aktörerna hade deklarerat. Kommissionen kan inte heller med fog påstå att den var ovetande om att det förekom dubbelräkning, eftersom den vid flera tillfällen antog preliminära nedsättningskoefficienter, för att få tid att verifiera uppgifterna med medlemsstaterna och de enskilda aktörerna.

- 117 Enligt sökandena är de ifrågasatta förordningarna felaktiga i följande utsträckning:

Mål	År	Överskjutande ton	Fel vid beräkningen av koefficienten uttryckt i procent
T-198/95	1995	343 000 ¹	15 % ¹
T-171/96	1996	548 000 ¹	25 % ¹
		847 000 ²	31 % ²
T-230/97	1997	298 351 ²	14,8 % ²
T-174/98	1998	225 201 ²	13 % ²
T-225/99	1999	129 843 ¹	4 % ¹
		90 157 ²	3 % ²

¹ På grundval av uppgifter om import.

² På grundval av uppgifter om utnyttjande av licenser.

- 118 Felmarginalen vid beräkningen av den totala referenskvantiteten för gemenskapen är orimlig och går längre än vad som kan tolereras för ett administrativt fel.

Av felmarginalen framgår klart att de verifikationer som företagits av kommissionen och av medlemsstaterna, vilka agerar som ombud för kommissionen, inte var adekvata. Nedsättnings- och justeringskoefficienterna är följaktligen rättsstridiga.

- 119 De i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98 förekommande avvikelserna mellan de totala kvantiteter som aktörerna hade rätt till och den i form av tullkvot disponibla kvantiteten uppvisar också en grundläggande skillnad i förhållande till de avvikelser som konstaterades under de första år som följde efter det att den gemensamma importordningen hade trätt i kraft. Under dessa första år hade kommissionen möjligen inte tillgång till alla uppgifter för att kunna avgöra om ansökningarna om importlicenser var rättsenliga. Under årens lopp fick den däremot full information om det totala antal importlicenser som utfärdades till och som utnyttjades av varje aktör. Användningen av numrerade importlicenser ger kommissionen en perfekt helhetsbild av alla saluförda kvantiteter bananer. Sökandena har hävdade att om kommissionen hade utfört ett korrekt arbete, skulle den ha varit i stånd att eliminera de fall där det hade förekommit dubbelräkning och att fastställa varje aktörs exakta referenskvantitet.
- 120 Beträffande mål T-225/99 har sökandena gjort gällande att kommissionen inte kan motivera sina misstag genom att åberopa att det är svårt att exakt fastställa de kvantiteter bananer som har importerats. Beräkningen av justeringskoefficienten för år 1999 grundades inte längre på de kvantiteter bananer som hade saluförts, utan på de kvantiteter som rent faktiskt hade importerats och utnyttjandet av licenser under referensperioden. 1999 års regler var dessutom utformade så att man skulle kunna undvika tidigare misstag. Kommissionen har emellertid inte använt sig av de befogenheter som den har enligt förordning nr 2362/98 för att upptäcka och beivra det handlande som består i att aktörer ger in felaktiga deklarerationer.
- 121 Det är härvid inte fråga om att kommissionen har begått fel i utövandet av sitt utrymme för skönsmässig bedömning, utan den har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att fastställa nedsättnings- eller justeringskoefficienten i enlighet med

gällande rätt. Underlåtenheten kan anses som ett åsidosättande av principen om god förvaltning eller av principen enligt vilken gemenskapslagstiftningen skall tillämpas på ett säkert och förutsebart sätt (domstolens dom av den 15 december 1987 i mål 326/85, Nederländerna mot kommissionen, REG 1987, s. 5091).

- 122 Framtida rättigheter till importlicenser är dessutom beroende av de kvantiteter som har saluförts i det förflutna. Sökandena har till sina ansökningar i målen T-230/97 och T-174/98 bifogat en tabell som visar hur deras rätt till importlicenser har urholkats under åren 1989—2002. Denna urholkning skadar deras grundläggande rättigheter, som skyddas enligt gemensprätten, däribland äganderätten och rätten att utöva yrkesmässig eller kommersiell verksamhet. Rådet har i förordning nr 404/93 inte medgett att rätten till importlicenser får urholkas. Rådet har tvärtom vidtagit åtgärder för att förhindra en sådan urholkning till fördel för aktörer i kategorierna A och B (artikel 19.2 i förordning nr 404/93). Kommissionen har, tvärtemot lagstiftarens avsikt, infört ett system som gör det möjligt att urholka rättigheterna inom varje kategori.
- 123 Om förstainstansrätten skulle finna att de ifrågasatta förordningarna utgör lagstiftningsåtgärder som innebär politiska val, har sökandena i andra hand gjort gällande att kommissionen har överträtt en överordnad rättsregel, som syftar till att skydda enskilda, och att det rör sig om en tillräckligt klar överträdelse. I denna regel fastslås att en institution inte kan anta en rättsakt på grundval av omständigheter som den vet, eller uppenbarligen borde veta, är oriktiga, när en sådan rättsakt utgör en kränkning av enskildas rättigheter.
- 124 Kommissionen har överträtt denna regel, bland annat, genom att fastställa nedsättnings- och justeringskoefficienten för regleringsåren 1995—1999 med beaktande av referenskvantiteter som den visste var uppenbart oriktiga och, såvitt avser de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97 och T-174/98, genom att införa ett system som inte grundades på en offentlig åtgärd, som lätt kunde kontrolleras. Överträdelsen av denna regel är tillräckligt klar och har vållat

sökandena skada. Villkoren enligt fast rättspraxis för att bevilja skadestånd enligt artiklarna 178 och 215 i fördraget är uppfyllda (domstolens dom av den 2 december 1971 i mål 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet, REG 1971, s. 975, svensk specialutgåva, volym 1, s. 607, av den 5 december 1979 i de förenade målen 116/77 och 124/77, Amylum och Tunnel Refineries mot rådet och kommissionen, REG 1979, s. 3497, och av den 19 maj 1992 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1992, s. I-3061; svensk specialutgåva, volym 12, s. 55).

- 125 Den skada som påstås ha uppkommit i detta fall består i förlusten av rätten att importera bananer under referensåren 1995—1999. Förlusten har beräknats, i ton, för varje år inom denna period i förhållande till den verkan på de årliga referenskvantiteterna som uppkommer till följd av skillnaden mellan tillämpningen av de koefficienter som har fastställts i de ifrågasatta förordningarna och tillämpningen av den högsta tillåtna koefficient som har föreslagits av sökandena (se ovan tabellen i punkt 117). Sökandena har beräknat sin skada i pengar på grundval av den genomsnittliga kostnaden för att, beträffande vart och ett av ovannämnda år, ersätta de förlorade licenser som avser dessa kvantiteter. Skadebelopp framgår av följande tabell:

Bolag	År	Belopp i euro
Comafrika SpA	1995—1998	3 435 447,50
Comafrika SpA	1999	525 412,68 ¹
		360 703,17 ²
Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co.	1995—1998	19 767 176
Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co.	1999	1 140 105 ¹
		782 697,80 ²

¹ På grundval av uppgifter om import.

² På grundval av uppgifter om utnyttjande av licenser.

- 126 Kommissionen, som stöds av intervenienterna, har gjort gällande att den vid genomförandet av förordning nr 404/93 utövade sina befogenheter korrekt. Den kan inte ådra sig skadeståndsansvar i ett fall där systemets ”bristfälligheter” — förutsatt att sådana bevisas — är en oundviklig följd av en lagstiftning som har antagits av rådet. Kommissionens handlande var ett uttryck för det tvingande

behovet av att säkerställa att den gemensamma organisationen av marknaden för bananer fungerar på ett effektivt sätt. För att uppnå detta syfte hade kommissionen, i sin lagstiftande verksamhet, ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, inom de av rådet fastställda ramarna.

- 127 Sökandena har inte bevisat att kommissionen handlade rättsstridigt. Att det har förekommit dubbelräkning, som inte har rättats till, har inte den verkan att de ifrågasatta förordningarna blir ogiltiga. Svårigheten, när det gäller avvikelser mellan summan av de kvantiteter som aktörerna gjorde anspråk på och de tullkvoter som totalt fanns disponibla, består inte i att avvikelser i sig föreligger, utan i att veta hur och när de uppgifter som har lämnats av aktörerna skall justeras. Huvudproblemet består i att veta vilken aktör som skall tilldelas en bestämd kvantitet. Bedömningen att det inte är ovanligt i sig att sådana avvikelser kvarstår får stöd av de åt kommissionen beviljade befogenheterna att fastställa en nedsättnings- eller justeringskoefficient, vilket förstainstansrätten konstaterade i domen i målet Comafrica. Kommissionen har faktiskt gjort stora ansträngningar för att minska dessa avvikelser, och den har i vissa fall lyckats med det. I domen i målet Comafrica medgav dessutom rätten att sådana avvikelser kunde förekomma och göra det nödvändigt att fastställa en nedsättningskoefficient utanför den angivna referensperioden.
- 128 Kommissionen har tillagt att det i första hand är medlemsstaterna som ansvarar för att uppgifterna är riktiga. Kommissionen har endast anförtrosts ett övervakningsuppdrag, som den har utfört med en viss framgång. Vad särskilt avser mål T-225/99, har den gjort gällande att det av artikel 6 i förordning nr 2362/98 klart framgår att det är medlemsstaterna som har ansvaret för att fastställa referenskvantiteterna under hela förfarandet för tilldelning av de årliga kvantiteterna. Kommissionen har tillgång till förteckningarna över aktörerna och de preliminära referenskvantiteterna samt till uppgifterna om deras import av bananer och till numren på de licenser som har utnyttjats under referensperioden. Det skall emellertid medges att kommissionen, även om den är i stånd att upptäcka de problem som kan uppkomma och som kan göra det nödvändigt att företa verifikationer, varken förfogar över detaljerade bevishandlingar, har undersökningsbefogenheter eller förfogar över de resurser som krävs för att precis fastslå det uppkomna problemets karaktär och vem som är ansvarig för det.

- 129 Sökandena har inte heller bevisat att de har lidit en skada som ger rätt till skadestånd. Kommissionen anser att den tabell som sökandena har redovisat, till styrkande av att en del av deras rätt till importlicenser har urholkats, grundas på teoretiska överväganden och inte på uppgifter om faktiska omständigheter. Sökandena har inte lagt fram något bevis om att deras rättigheter har minskat som en direkt följd av det sätt på vilket kommissionen beräknade de omtvistade nedsättnings- och justeringskoefficienterna. Kommissionen har hävdat att sökandenas påstående framstår som ännu mindre övertygande som dessa koefficienter under årens lopp alltmer har närmat sig talet 1, vilket innebär att den nedsättning som faktiskt tillämpats på aktörernas referenskvantiteter har minskat.
- 130 Kommissionen har dessutom gjort gällande att sökanden inte har åberopat någon annan grund än den som redan har ogillats av förstainstansrätten i domen i målet Comafrika, för att försöka bevisa att kommissionen handlade rättsstridigt när den fastställde de omtvistade nedsättnings- och justeringskoefficienterna. Den anser även att aktörerna inte förfogar över någon rätt, som skyddas enligt gemenskapsrätten, att importera en bestämd kvantitet bananer till en förmånlig tullsats (se domen i det ovan nämnda målet Comafrika, punkt 53). De ifrågasatta förordningarna är lagenliga och sökandena kan endast få skadestånd för sin eventuella skada, om de bevisar att skadan är ovanlig och särskild (se förstainstansrättens dom av den 28 april 1998 i mål T-184/95, Dorsch Consult mot rådet och kommissionen, REG 1998, s. II-667, punkterna 59 och 76—80). De har emellertid inte lagt fram något sådant bevis i detta fall.

Förstainstansrättens bedömning

- 131 Gemenskapens utomobligatoriska ansvar enligt artikel 215 andra stycket i fördraget förutsätter att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs gemenskapsinstitutionerna till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den åberopade skadan (domstolens dom av den 7 maj 1992 i de förenade målen C-258/90 och C-259/90, Pesquerias De Bermeo och Naviera Laida mot kommissionen, REG 1992, s. I-2901, punkt 42, och förstainstansrättens dom av

den 1 februari 2001 i mål T-1/99, T. Port mot kommissionen, REG 2001, s. II-465, punkt 42).

- 132 Sökandena avser med sina aktuella skadeståndsyrkanden att få ersättning för en skada som påstås vara en följd av att kommissionen antog de ifrågasatta förordningarna.
- 133 Sökandena har hävdad att kommissionen handlade rättsstridigt när förordningarna antogs, eftersom den grundade sig på referenskvantiteter som var uppenbart oriktiga mot bakgrund av uppgifterna om de kvantiteter som faktiskt var disponibla för att saluföras inom eller importeras till gemenskapen under respektive referensperiod. I mål T-225/99 har de dessutom förebrått kommissionen för att den inte har använt sig av sina befogenheter enligt förordning nr 2362/98 för att upptäcka och beivra det handlande som består i att aktörer ger in felaktiga deklARATIONER.
- 134 När det gäller gemenskapens ansvar för skada som har vållats enskilda, skall det agerande som läggs kommissionen till last utgöra en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel, som syftar till att ge enskilda rättigheter. Det avgörande kriteriet för att anse att en överträdelse av gemenskapsrätten är tillräckligt klar är att en gemenskapsinstitution uppenbart och allvarligt har missbedömt gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. En mindre överträdelse av gemenskapsrätten kan vara tillräcklig för att det skall vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse, om den ifrågavarande institutionen endast förfogade över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkterna 41—44). Det är särskilt när en oegentlighet konstateras, som under liknande omständigheter inte skulle ha begåtts av en normalt försiktig och aktsam administration, som det kan fastställas att institutionens agerande är rättsstridigt på ett sätt som medför att gemenskapen ådrar sig skadeståndsansvar enligt artikel 215 i fördraget.

- 135 Det finns följaktligen anledning att fastställa hur stort kommissionens utrymme för skönmässig bedömning var när de ifrågasatta förordningarna antogs.
- 136 Förstainstansrätten konstaterar härvid att frågan huruvida en institutions rättsakt är generell eller individuell inte är avgörande när det gäller att fastställa gränserna för det utrymme för skönmässig bedömning som den aktuella institutionen förfogar över (domen i det ovannämnda målet Bergaderm och Goupil mot kommissionen, punkt 46).
- 137 Förstainstansrätten har, ovan i punkt 104, konstaterat att kommissionen, enligt artikel 6 första stycket i förordning nr 1442/93 och artikel 6.3 i förordning nr 2362/98, är skyldig att fastställa en nedsättnings- eller justeringskoefficient, om den totala referenskvantiteten för gemenskapen överstiger den disponibla tullkvoten, för att eliminera detta överskridande. Nedsättnings- eller justeringskoefficienten fastställs genom att tullkvoten eller de totala kvantiteterna av tullkvoterna och de traditionella AVS-bananerna divideras med den totala referenskvantiteten för gemenskapen. Av detta följer att kommissionen inte förfogar över något handlingsutrymme eller några befogenheter för att företa en skönmässig bedömning när det gäller frågan huruvida det är lämpligt att fastställa en nedsättnings- eller justeringskoefficient och vilka siffror som skall beaktas i det avseendet.
- 138 Av detta följer att förevarande talan syftar till ersättning för en skada, som är en följd av att kommissionen, vid utövandet av ett i hög grad begränsat utrymme för skönmässig bedömning, antog rättsakter av administrativ karaktär. En mindre överträdelse av gemenskapsrätten kan följaktligen vara tillräcklig för att gemenskapen skall ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar. Det skall nu därför undersökas om kommissionen, vid antagandet av de ifrågasatta förordningarna, gjorde sig skyldig till en oegentlighet som, under samma omständigheter, inte skulle ha begåtts av en normalt försiktig och aktsam administration.
- 139 Sökandena har hävdats att den omständigheten att kommissionen, vid fastställelsen av nedsättnings- och justeringskoefficienterna för åren 1995—1999, tog

hänsyn till totala referenskvantiteter för gemenskapen som var betydligt större än de kvantiteter som faktiskt var disponibla för att saluföras inom eller importeras till gemenskapen under respektive referensperioder ledde till att det fastställdes felaktiga koefficienter. Uttryckt i procent uppgick dessa felaktigheter till mellan 25 och 31 procent för år 1996 och till mellan 3 och 4 procent för år 1999 (se ovan punkt 117).

- 140 Även om kommissionen har argumenterat mot de kriterier som sökandena har tillämpat för att fastställa den felmarginal som påstås ha förelegat vid beräkningen av nedsättnings- eller justeringskoefficienterna, har den inte bestritt att den hade svårigheter med att förena den kvantitet som aktörerna hade ansökt om med den totala kvantitet bananer som hade saluförts inom eller importerats till gemenskapen under respektive referensperioder.
- 141 Kommissionen antog nämligen vid flera tillfällen preliminära nedsättnings- och justeringskoefficienter för att få tid att verifiera de uppgifter som medlemsstaterna hade lämnat. Kommissionen noterade således i skälen till sin förordning (EG) nr 2947/94 av den 2 december 1994 om fastställande av den enhetliga nedsättningskoefficienten för fastställande av den kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategori A och B av tullkvoten för år 1995 (EGT L 310, s. 62; svensk specialutgåva, område 3, volym 63, s. 88) att de underrättelser som medlemsstaterna lämnat i enlighet med artikel 5.3 i förordning nr 1442/93 visade att det hade förekommit fall med dubbelräkning. Kommissionen uppgav dessutom att "[a]nvändningen av dessa siffror... skulle... leda till en överdrivet hög enhetlig nedsättningskoefficient, till vissa aktörers nackdel", och "nedsättningskoefficienterna [borde] fastställas provisoriskt". Den drog av detta slutsatsen att de definitiva kvantiteterna "till aktörerna för år 1995... kan fastställas först sedan ytterligare kontroller har genomförts av medlemsstaterna i samarbete med kommissionen".
- 142 Det är också ostridigt att kommissionen och medlemsstaterna, vid fastställelsen av de slutgiltiga nedsättnings- och justeringskoefficienterna för åren 1995—1999,

inte lyckades att eliminera alla de fall där det hade förekommit dubbelräkning från de referenskvantiteter som hade använts som beräkningsgrund, trots omfattande verifikationer.

- 143 Det skall emellertid understrykas att beaktandet av dessa referenskvantiteter inte i sig utgör en oegentlighet som inte, under samma omständigheter, skulle ha begåtts av en normalt försiktig och aktsam administration (se e contrario förstainstansrättens dom av den 15 mars 1995 i mål T-514/93, Cobrecaf m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-621, i vilken förstainstansrätten förpliktade kommissionen att ersätta en skada, som inte hade uppkommit genom ett fel som kommissionen hade begått vid beräkningen av det investeringsbelopp för vilket ett gemenskapsstöd kunde utgå, utan till följd av att den, genom att vänta femton månader med att rätta till ett fel som den var fullt medveten om, hade brustit i omsorg).
- 144 Att det konstateras att en institution har gjort sig skyldig till ett fel eller en oegentlighet är i sig inte tillräckligt för att gemenskapen skall ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar, såvida inte felet eller oegentligheten kan karakteriseras som bristande omsorg eller bristande aktsamhet. Eventuella skillnader, vid fastställelsen av nedsättnings- eller justeringskoefficienter, mellan de uppgifter som har lämnats av de behöriga nationella myndigheterna och de som har lämnats av Eurostat, eller andra uppgifter om de kvantiteter bananer som har saluförts inom eller importerats till gemenskapen under respektive referensperioder, utgör således i sig inget bevis på att kommissionen har gjort sig skyldig till en tillräckligt klar överträdelse av gemenskapsrätten. Det skall dessutom noteras att förstainstansrätten i domen i det ovannämnda målet Comafrika (punkt 69), såvitt avser 1993 års regler, konstaterade att det "klar görs... i förordning nr 404/93 att de referenskvantiteter som används för fördelningen av tullkvoten skall grundas på de kvantiteter som aktörerna har 'salufört'" och inte på siffrorna avseende import.
- 145 Av handlingarna i målet framgår att Eurostats uppgifter inte grundas på de kvantiteter som har saluförts, såsom krävs enligt artikel 5.1 i förordning nr 1442/93, och de har inte uppdelats efter de verksamheter som aktörerna har bedrivit, såsom verksamheterna beskrivs i artikel 3.1 i samma förordning. Även om Eurostats uppgifter eller andra uppgifter om import under referensperioderna

följaktligen har kunnat användas som allmänna angivelser i förfarandet för att verifiera eventuella fall där det har förekommit dubbelräkning eller olika uppgifter från de behöriga nationella myndigheterna, utgjorde de ingen giltig grund för att fastställa referenskvantiteter enligt artikel 6 i förordning nr 1442/93 (se domen i målet Comafrica, punkt 69). Av detta följer att kommissionen, när den fastställde de omtvistade nedsättningskoefficienterna enligt 1993 års regler, inte handlade rättsstridigt då den vägrade att ersätta uppgifter som grundades på saluförda kvantiteter med uppgifter som grundades på importerade kvantiteter.

- 146 Kommissionens agerande vid verifikationen och justeringen av de referenskvantiteter som de behöriga nationella myndigheterna hade lämnat underrättelse om kunde inte heller karakteriseras som bristande aktsamhet eller omsorg. Långt ifrån att ha godtagit dessa uppgifter utan att ställa frågor, medverkade kommissionen, som sökandena har gjort gällande i sina argument beträffande förevarande talans upptagande till sakprövning, under åren 1995—1999 tillsammans med de behöriga nationella myndigheterna vid identifieringen och elimineringen av de fall där det hade förekommit dubbelräkning. Det kan med hänsyn till dels parternas beskrivningar av förfarandena för att verifiera och justera referenskvantiteterna, dels förstainstansrättens prövning av de uppgifter och handlingar som har getts in på dess begäran (se ovan punkt 103), konstateras att kommissionen handlade med mycket stor aktsamhet och omsorg vid verifikationen och justeringen av de fall där det fanns olika uppgifter från de behöriga nationella myndigheterna och vid elimineringen av de fall där det hade förekommit dubbelräkning. Denna bedömning motsägs inte av att det visade sig vara omöjligt att eliminera alla de fall där det hade förekommit dubbelräkning.
- 147 Det var, såvitt avser 1993 års regler, mycket svårt eller till och med omöjligt att eliminera eventuella skillnader i de uppgifter som hade lämnats av de behöriga nationella myndigheterna, med hänsyn till, för det första, komplexiteten hos de bestämmelser som avsåg dels de olika kategorierna av aktörer och verksamheter, dels de skillnader som var en följd av produktens olika ursprung, för det andra, omfattningen av handeln i fråga och, för det tredje, de tidsfrister som gällde för varje regleringsår.

148 När det gäller mål T-225/99 innebar 1999 års regler en väsentlig förenkling av bestämmelserna om tilldelning av importlicenser, bland annat genom att det däri föreskrevs att det inte längre var de saluförda kvantiteterna som skulle beaktas, utan de kvantiteter som aktörerna hade importerat under referensperioden. Att det, i enlighet med vad som har påståtts, föreligger en avvikelse på 3—4 procent mellan de uppgifter som har lämnats av de behöriga nationella myndigheterna och uppgifterna om import av bananer under referensperioden för år 1999 kan emellertid inte anses utgöra ett bevis på att det i detta fall har förekommit bristande omsorg eller bristande aktsamhet. Eftersom år 1999 var det första år då man tillämpade 1999 års regler, som grundades på de kvantiteter bananer som hade importerats och inte på de kvantiteter bananer som hade saluförts, och eftersom importlicenserna utfärdades till mer än 700 aktörer i femton länder, var det oundvikligt att avvikelser skulle förekomma i en viss omfattning.

149 Det kan följaktligen fastslås att kommissionen handlade med erforderlig omsorg och aktsamhet, bland annat mot bakgrund av komplexiteten hos 1993 och 1999 års regler, tidsfristerna, det mycket stora antalet transaktioner, de krav som hänger samman med arbetsgången inom administrationerna i de femton medlemsstaterna och de omfattande åtgärder som kommissionen vidtog för att minska eventuella avvikelser i uppgifterna.

150 Mot bakgrund av det nyss anförda finner förstainstansrätten att kommissionen inte kan anses ha gjort sig skyldig till en överträdelse av gemenskapsrätten som medför att gemenskapen ådrar sig skadeståndsansvar enligt artikel 215 andra stycket i fördraget.

151 Av detta följer att skadeståndsyorkandena skall ogillas.

152 Av det ovan anförda följer att talan i de förevarande målen skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 153 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall sökandena bära sina rättegångskostnader och förpliktas att solidariskt ersätta kommissionens rättegångskostnad.
- 154 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall Konungariket Spanien och Republiken Frankrike, som har intervenerat i målet, bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan om ogiltigförklaring avvisas.

- 2) Talan om skadestånd ogillas.

- 3) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och solidariskt ersätta kommissionens rättegångskostnad.

- 4) Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 juli 2001.

H. Jung

Justitiesekreterare

P. Lindh

Ordförande